

Arrest

nr. 153 243 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 13 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2012 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 februari 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2012 werd ingediend door :

*R., D. (R.R.: ...)
nationaliteit: Kosovo
geboren te Podujevo op (...)1988
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Op datum van 30.08.2012 werden instructies verstuurd naar de gemeente Roeselare om betrokkene uit te nodigen om een kopie van haar volledig nationaal paspoort voor te leggen. Op 12.02.2013 laat de gemeente onze dienst weten dat betrokkene geen paspoort kan voorleggen. Betrokkene toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om zich te wenden tot de Kosovaarse ambassade te 1150 Sint-Pieters-Woluwe, om alzo in het bezit te worden gesteld van de vereiste identiteitsdocumenten.

Het voorgelegde document, met name een ‘Aufenthalstitel’, afgeleverd door Duitsland, kan niet aanvaard worden als een geldig identiteitsdocument aangezien de Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Op 13 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 februari 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van GW, Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

R., D. en geboren te zijn te Podujevo op (...)1988, en van nationaliteit: Kosovo te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië1, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

In casu toont verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissingen hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekende partij tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. De bewering van de raadvrouw van verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de eerste bestreden beslissing heeft geen feitelijke of juridische basis. Ook door theorieën op te bouwen die gebaseerd zijn op een resem hypothesen wordt geen duidelijke samenhang tussen de bestreden beslissingen aangetoond.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing die ook de raadvrouw ter terechtzitting in ondergeschikte orde wenst te weerhouden, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“De bestreden beslissingen BGV ontberen elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn aangezien zij geenszins ingaat op de situatie van de Roma in hun geboorteland, waarbij zij ten zeerste worden gediscrimineerd en zelfs buitengepest met allerlei maatregelen die het hen onmogelijk maken om nog op een menswaardige manier daar te overleven.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. ZIE OOK J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de situatie in het geboorteland van verzoekster, strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur temeer verzoekster nog maar begin februari 2013 bevallen is !

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord zonder rekening te houden met de nieuwe elementen in het dossier en tevens de uitermate verstrekkende gevolgen die deze beslissing heeft voor verzoekers.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- *er is door verzoekster op datum van 03.02.2013 geboorte gegeven aan haar jongste kindje en gedurende de eerste twee maand kan er dienaangaande geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend worden, minstens kan niet verlangd worden dat zij voorafgaand aan 03.04.2013 het grondgebied zou verlaten ..*

De geboorte van een kind minder dan twee maand geleden heeft ten zeerste zijn invloed bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij er geen rechtsgeldig bevel kan betekend worden vooraleer twee maand na de geboorte is verstreken.

- *er is de zeer erbarmelijke situatie van de Roma in Kosovo waarbij algemeen protest bestaat bij Mensenrechtenorganisaties om Roma nog te verplichten om terug te keren naar Kosovo (zie hoger en verder).*

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en art. 9 TER Vw.”

3.2 Waar verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 9ter van de vreemdelingenwet merkt de raadvrouw ter terechtzitting op dat het een materiële vergissing betreft en artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt bedoeld. Ter terechtzitting voegt de verzoekende partij toe dat zij thans opnieuw in verwachting is van een kindje.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum, niet betwist. In de mate verzoekende partij verwijst naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf dient ook in deze beslissing te worden gelezen dat de aanvraag onontvankelijk is verklaard bij gebreke aan een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een kopie van de nationale identiteitskaart of van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde zoals bepaald in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist evenmin het motief in de eerste bestreden beslissing. Het annulatieberoep van het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk. Ten overvloede merkt de Raad daarom op dat verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij meent dat het bevel een motivering diende te bevatten betreffende de geboorte van haar kind en de situatie van de Roma in Kosovo.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”*

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:*

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Gelet op het feit dat verzoekende partij niet beschikt over een geldig paspoort en/of geldig visum, kon verwerende partij op redelijke wijze een bevel om het grondgebied te verlaten nemen. Verwerende partij diende hierbij niet te motiveren aangaande haar pasgeboren kindje (ter terechtzitting wijst verzoekende partij op haar zwangerschap van vier maanden) en aangaande de situatie van Roma in Kosovo, nu het gebrek aan het voorleggen van de vereiste documenten niet wordt betwist. Bovendien verplicht het bevel om het grondgebied te verlaten verzoekende partij niet om terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel om het grondgebied van het Rijk en van een aantal andere Staten waarmee België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen te verlaten. Nopens de situatie in Kosovo blijft verzoekende partij ook zeer vaag en zij brengt geen concrete gegevens aan of bewijskrachtige stukken waardoor haar beschouwingen geen afbreuk doen aan het motief in het bevel.

Een schending van de artikelen 7 en 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en fair play beginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“De bevoegde instanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden.

Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Roma geboorteland, die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel.

Minstens is het zo dat deze situatie op heden in Kosovo voor de Roma beoordeeld diende te worden voorafgaand aan het betekenen van bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop discriminaties van Roma vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de geboorte van een kindje minder dan twee maand geleden en bovendien de jarenlange aanwezigheid en integratie in de Belgische samenleving zonder enig probleem.

Het schendt de regels der fair play ker om nog voordat er twee maand is verstreken na de geboorte nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor het verstrijken van deze termijn, het land te moeten verlaten, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginselen der fair play, temeer verzoekster thans verwoede pogingen doet om tegen deze datum alsnog een geldig nationaal paspoort te kunnen voorleggen.

Minstens dient twee maand na de geboorte afgewacht te worden, dus tot 03.04.13, waarbij verzoekster uiteraard van zodra zij een geldig nationaal paspoort bekomt, onmiddellijk een nieuwe aanvraag art. 9 BIS VW zal opstarten teneinde over een verblijfstitel te beschikken en zodoende het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk zijn uitwerking dient te verliezen.

Dat de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging vereisen dat er rekening wordt gehouden met alle voormelde elementen.”

3.4 Opnieuw wordt opgemerkt dat het annulatieberoep van de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat de kritiek betreffende het niet onderzoeken van haar vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden aanvaard nu verzoekende partij een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijft ook niet dat verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend. Haar kritiek mist dan ook elke grondslag.

Herhaald wordt ook dat met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM de tweede bestreden beslissing verzoekende partij niet verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten, opgesomd in het bevel. Bovendien blijft verzoekende partij in gebreke om *in concreto* aan te tonen dat de situatie in Kosovo heden van die aard is dat zij er een reëel risico loopt om er te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat zij er het slachtoffer zal worden van een wederrechtelijke vrijheidsberoving. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partij meent dat de regels van fair play zijn geschonden door nog binnen de twee maanden na de geboorte van haar kindje een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, kan verzoekende partij niet worden gevolgd. Zij kan immers op goede gronden om uitstel van het verlaten van het grondgebied vragen wat zij nagelaten heeft te doen. Verzoekende partij laat na aan te tonen dat het fair play beginsel en zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden door haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, te meer nu zij niet betwist dat zij niet beschikt over een geldig paspoort en/of geldig visum.

Wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft blijkt uit de bespreking onder het eerste middel dat er geen schending kan worden aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweid in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Kosovo er een is van willekeurig geweld tegenover de Roma, waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Cfr. Amnesty International:

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. “Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie” verduidelijkt Lore Van Welden van Amesty International. “Roma hebben in Ksoqova heel beperkt toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting.”

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

“An immediate moratorium on forced returns until conditions improve.

Urgent steps to provide assistance to those who have been returned. ”.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.”

3.6 Waar verzoekende partij opnieuw de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 vereist dat verzoekende partij doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* dient te worden vastgesteld dat haar vrees voor vervolging omwille van haar Roma-afkomst beperkt blijft tot

een loutere bewering dat geenszins wordt gestaafd met een begin van bewijs. Bovendien verplicht de tweede bestreden beslissing verzoekende partij niet om terug te keren naar Kosovo. Verzoekende partij toont geen schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM aan.

Indien verzoekende partij de mening zou zijn toegedaan dat verweerder diende te motiveren omtrent haar recht op gezinsleven, zoals dit wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat noch de formele motiveringsplicht vervat in 62 van de vreemdelingenwet, noch het door verzoekende partij aangevoerde artikel 8 van het EVRM evenwel een dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen met als motivering dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum. Verzoekende partij betwist deze motieven niet. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt tevens dat het bevel om het grondgebied te verlaten op kennelijk redelijke wijze werd genomen. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. In de mate verzoekende partij doelt op een scheiding van haar gezinsleven met haar kindje en partner, dient te worden aangestipt dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding, het overigens een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoekende partij niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens haar binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw in orde zijn. Een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, kan gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, *in casu* niet als onrechtmatig worden beschouwd zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN